

Vári Csaba
ANYAVERS

Azt hiszem, én kértelek,
hogy szülj meg, hozz világra!

Nem tudtam, mi a neve,
vagy éppen a hiánya.

Mindent én vágytam titkon,
csak történjen valami,

boldogságot és botrányt.
Nem lehet elhallgatni,

mert elfogadni volt nehéz,
hogy aki vagyok,

bárki mellett kel és fekszik,
magától nem ragyog.

A vágy szenvedélye éltet,
megnevezni az elemi hiányt.

A gyönyörűség, mi összezavart,
ma fölkiált, hogy fáj!

ÉNEK

„Bújj, bújj, zöld ág,
zöld levelecske.”

Az örömnek nem volt teste.

Kezdetben nekünk sem,
csak ott voltunk a közelében,
de jól emlékszem,

ahogy a fények letépték
a titkot s mi megszerettük
a testek nevetését.

A szívünk másképp akarta.

„Nyitva van az aranykapu,
csak bújjatok rajta.”

JELEN

Áll a levegő, mozdulatlan a nap.
Jelezni fogod majd, ha jöhetsz.
Utána már csak a tied vagyok.
Halhatatlanságod része ez.

Tudni fogod az első perctől,
hogy akit szeretünk: használjuk.
Az élet is forgatja napjainkat,
s a középre tett tiszta vályút.

Engedj lélegezni, ahogy lehet.
Légy csak egyszerű szerető.
Ölelj meg, ne hagyj magamnak.
Lélegezz, akár az élő erdő!

Az örömet, hogy találkoztunk,
ha semmi mást, azt vidd végig!
Elvágyódásod útja is lehetek,
hogy eljuss a magad szívéig.